

Aşırıların Taliban'ı Tekfir İçin Öne Sürdükleri Sebepler

Ömer Faruk

13 Haz, 2024

<https://ilimvecihat.com>

بسم الله الرحمن الرحيم، الحمد لله رب العالمين، والصلاة والسلام على رسولنا محمد وعلى آله وصحبه أجمعين

1) “Rafizilerin kâfir/müşrik liderinin ölüsüne rahmet okudular, onun için rahmet ve mağfiret dilediler ve onlardan bir heyet cenazesine katıldı.”

CEVAB

Evvela şunu belirtelim ki -her ne gerekçeyle olursa olsun- Taliban’ın bu yaptığı büyük bir yanlıştı.

Ancak, tekfir sebebi olarak ileri sürülen ‘kâfir bir ölüye rahmet okumak, kâfir için Allah’tan rahmet ve bağışlanma istemek, cenaze namazını kılmak’ küfür olmayıp haramdır, caiz değildir. Bunun haram olduğunda icma vardır.

Nevevî (rahimehullah) “el-Mecmû” isimli eserinde şöyle demiştir:

وأما الصلاة على الكافر، والدعاء له بالمغفرة، فحرام بنص القرآن والإجماع

“Kâfirin cenaze namazını kılmak, onun için bağışlanma duasında bulunmak, Kur’an nassı ve icma ile haramdır.”

İbn Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir:

فإن الاستغفار للكفار لا يجوز بالكتاب والسنة والإجماع

“Kâfirler için bağışlanma istemek, Kitap, Sünnet ve icma ile caiz değildir.”

2) “Amerika ve başka İslam düşmanı olan, dinleri sebebiyle müslümanlarla savaşan kâfir devletler ile aralarında dostluk ilişkileri var, onlara “dost devlet” diyorlar. Kâfirlerle dostluk kurmak istediklerini söylüyorlar. Kâfirleri dost edinmek ise küfürdür.”

CEVAB

Bütün alimlerin ittifakıyla kâfirleri dost edinmek “Büyük Dostluk” ve “Küçük Dostluk” diye iki kısma ayrılır:

a) Küçük Dostluk (Muvâlât): Bu kısım dostluk, kişiyi dinden çıkartmaz. Kâfirlerle dostluk ilişkisi içinde olmak, onlarla arkadaşlık/yakınlık kurmak, kâfire yakınlaşmak/onunla dost olmak için kâfire “dost” kelimesini kullanmak, bu kısım dostluktandır; yani küfür/şirk olmayıp haramdır, caiz değildir.

b) Büyük Dostluk (Tevellî): Bu kısım dostluk ise kişiyi dinden çıkartan dostluktur. Örneğin; kâfirlerin müslümanlarla olan savaşında müslümanlara karşı kâfirlere açık bir şekilde yardım etmek veya yardım etme noktasında kâfirlerle anlaşmaya varmak.

Aşırılara soru: Taliban, dinden çıkartan dostluk şekillerinden hangisini yapmıştır? Taliban'ın, ülkesini iyileştirip yeniden kurmak ve kalkınmasını sağlamak, halkının dini ve dünyevi maslahatlarını korumak için kâfir devletlerle ekonomik ticari siyasi v.s. alanlarda ilişkiler kurması, bu noktada anlaşmalar yapması, onlardan yardım istemesi ve gelen yardımları alması küfür/şirk midir? Eğer küfürse delilinizi getirin!

3) “Rafizilerin inançlarına saygı duyuyorlar, yürüyüşlerini ve matem törenlerini yasaklamıyorlar, ayinlerini olası saldırılardan koruyorlar, güvenliklerini sağlıyorlar. “Akidenizi uygulamakta hürsünüz” diyorlar. Taliban buna izin vererek onların şirklerine rıza göstermiş, onları tasdik etmiş oluyor. Dolayısıyla Taliban kâfirdir.”

CEVAB

Aşırılar, bundan önceki iki sebepte olduğu gibi burada da küfür olmayan bir fiile küfür demektedirler.

Bundan daha uç bir örnek verelim:

Mesela Taliban bazı maslahatlardan dolayı ülkesindeki Hristiyanları, ibadetlerini/ayinlerini açık bir şekilde/müslümanların arasında yapmalarından engellemese, başka bir ifadeyle; şirklerini küfürlerini müslümanlara işittirmelerine ve göstermelerine izin verse küfür işlemiş olur mu? Hayır olmaz, kendilerine farz olan Allah'ın hükmünü uygulamadıkları için haram işlemiş olurlar. Eğer bu küfürse aşırılardan bunun delilini istiyoruz.

Bu aşırıların mantığına göre, mesela bir İslam devletinde yaşayan Hristiyanlara, içerisinde Allah'a şirk koşacakları yeni bir kilise bina/inşa etmelerine izin vermenin küfür/şirk olması gerekiyor (Bu diğer şirk mabedleri için de geçerli.) Halbuki bu haramdır, küfür değildir, bunda icma edilmiştir.

Yine aynı şekilde Hristiyanların, ibadet ettikleri haçlarını kiliselerinin üzerine dikmelerine veya kiliselerin kapılarının ve dış duvarlarının üzerine yerleştirmelerine veya çan çalmalarına veyahut genel olarak müşriklerin küfür şiarlarını açığa vurmalarına izin vermek, bunları engellemek de kendi zatında küfür/şirk değildir.

Kaldı ki Taliban'ın Rafizilerle olan muamelesi, aşırıların anlattığı şekilde değil. Şu yazıda işin hakikati açıklanmış:

<https://www.mepanews.com/islam-emirliyi-yonetiminin-afgan-siiler-ile-iliskisin-i-anlamak-14008yy.htm>

Yazıdan bir kesit: "İslam Emirliği yönetimi Şiilerin yürüyüşlerini ve matem törenlerini tamamen yasaklamamakla beraber bu törenlerde sahabelere hakaret edilmesi, insanların zincirlerle kendilerini dövmesi gibi uygulamaları ise yasaklamış durumda. Zaman içerisinde söz konusu kısıtlamaların artırılması da muhtemel."

2 ay önce yayınlanmış şu haberi de mutlaka okumanızı tavsiye ederim:

<https://karbala-intel.net/turkey/8853>

4) "Birleşmiş Milletlere (BM) girmek istediler. Bunu istemek küfürdür."

CEVAB

Hemen söyleyelim ki, Birleşmiş Milletlerin küfür kanunlarına/ilkelerine bağlı kalmak, bağlı kalacağına dair söz vermek küfürdür, şıktır, kâfirlere teşri küfründe itaat etmek/tabii olmaktır. Şeyh Eymen ez-Zevahiri de (*rahimehullah*) Taliban'a Birleşmiş Milletler konusunda nasihat ederken bunu vurgulamıştı.

Lakin Taliban, Birleşmiş Milletlere girmeyi isterken, İslam'a aykırı olan kanunlarından herhangi bir kanuna/sözleşmeye bağlı kalmama, bunu kabul etmeme şartıyla katılmayı talep etti. -Fıkhi anlayışlarına/düşüncelerine göre- bu şartla birlikte BM'ye katılma talebinde bulunmanın caiz olduğuna inanıyorlar.

Ki zaten Taliban'ın Birleşmiş Milletlere kabul edilmeme sebeplerinden birisi de, öne sürdükleri bu şarttır.

5) "Taliban'ın Türkiye'de karşılığı İsmailağa ve Menzildir."

CEVAB

Taliban'ın tasavvufunu/sûfi oluşlarını İsmailağa ve Menzilinkiyle aynı görmek cehalet, insafsızlık ve iftiradır.

Taliban Diyobendiyye ekolüne müntesiptir (Diyobendî'dir.)

Fıkıh'ta Hanefî, Akide'de Maturidi, Sulûk'ta Sûfî olan Diyobendilerde, Şah

Veliyyullah Dihlevi'den (*rahimehullah*, vefatı hicri 1176) sonra değişim meydana gelmiş; tarikatlarda bildiğimiz şirklerden ve birçok bid'attan kurtulmuşlardır. Bu sebeple İmam Dehlevi'yi müceddid olarak görürler. İşte o zamandan günümüze kadar bu değişmiş hal devam etmektedir.

Günümüzdeki Diyobendilerde (dolayısıyla Taliban'da) mesela istiğase (dua) şirki, Allah'tan başkasına kurban kesme ve adak adama şirki, Nebi (*aleyhisselam*)'ın gaybı bildiği inancı, kabirler üzerine mescid ve türbe bina etmek, kabir etrafında tavaf etmek yoktur, bunları kabul etmezler. Bununla birlikte salih zatlarla teberrük ve tevessülü kabul ederler ki bunlar şirk değildir. Yine onlarda tarikatlardaki bid'at virdler vardır.

Sonuç olarak, Taliban'da tasavvufi bir şirk bulunmamaktadır.

6) “Kabirperest müşrik sofileri (İsmailağa ve Menzili) müslüman görüyorlar. Bu müşriklere müşrik demeyenler kâfirdirler.”

CEVAB

Eğer Taliban, İsmailağa ve menzil sofilerini tekfir etmediği için kâfir ise, o zaman bu sofilere bırakın müşrik demeyi, sofileri kendisiyle tekfir ettiğiniz istiğaseyi şirk bile görmeyen; Kâdı Ebu Ya'lâ, Allame Muhammed b. Afâlik, Muhammed b. Abdulvehhab'ın abisi Süleyman b. Abdulvehhab, meşhur “el-Muğnî” eserinin sahibi İbn Kudâme el-Makdisî, Allame Hasen eş-Şattî gibi Hanbeli ulemasını ve pek çok Şafii, Maliki ve Hanefi alimlerini de tekfir etmeniz gerekir. Tekfir ediyor musunuz?

Bu alimlerin istiğase hakkındaki sözleri için şu dersi dinleyebilirsiniz:

<https://www.youtube.com/watch?v=Xhpwn1Q8ilU>

7) “Rafizilerin liderlerini, yöneticilerini, Ayetullah ve mollalarını müslüman görüyorlar, onları tekfir etmiyorlar. Onları tekfir etmeyen kâfirdir.”

Buna CEVAB vermeden önce şunları belirtelim:

Günümüzdeki 12 imamcı Rafiziler'de (İmâmiyye'de) şu inançlar mevcuttur (5 örnek vereceğiz):

1) Kur'ân'ın tahrif edildiğine, onda eksik olduğuna, sahabenin (*radiyallahu anhum*) birtakım ayet ve sureleri gizlediklerine/çıkdıklarına inanmak. Bunu söyleyen kişi icma ile kâfirdir. İbn Teymiyye (*rahimehullah*) bu kişiyi tekfir etmeyen de kâfir olacağını ifade etmiştir.

2) Aişe annemize zina ettiği iftirasında bulunmak. Bunu söyleyen biri, Aişe annemizi bundan temize çıkaran ayetleri yalanladığı/reddettiği için icma ile kâfirdir. Keza ona kâfir demeyen de kâfirdir.

3) Risalet/peygamberlik görevinin aslında Ali (*radiyallahu anh*)'ın olduğunu, peygamberin aslında O olduğunu, ama Cibril (*aleyhisselam*)'ın ihanet edip ya da hata edip/yanılıp vahyi Ali'ye getirecekken Muhammed (*aleyhisselam*)'a indirdiğini iddia etmek. Bunu söyleyen kimse icma ile kâfirdir. İbn Teymiyye diyor ki: *"Hatta bunun tekfirinde duran kimsenin küfründe hiçbir şüphesiz yoktur."*

Verdiğimiz bu örnekler zahir meselelerdendir. Yani dinden olduğu zorunlu olarak bilinen, meşhur, dinin kesin ve açık meselelerindendir. Dolayısıyla bunlardan birine sahip olan kişi, tıpkı namazın, zekatın, orucun veya haccın farziyetini inkar eden ya da zina, içki, domuz gibi bir haramı helal gören kimsenin hükmünü alır. Yani İslam'a yeni girme veya ilimden ve müslümanlardan uzak yerlerde doğma büyüme ve yaşama durumları müstesna, hüccetin (Kur'an-Sünnet) kendisine ulaştığı, doğru bilgiye ve müslümanlara ulaşip hakkı öğrenme imkanı olup da (bundan aciz olmadığı halde) ilgisiz kalanlar/ihmal edenler bu inançlardan birini kabul etmekle kâfir olurlar. Rafizilerin liderleri ve Ayetullahları için bu müstesna durumları imkansız olduğundan onlar, bunlardan birine sahip olmakla kâfirdirler.

4) Rafizilerin ehl-i beyt imamları hakkındaki inancı: Humeyni bunu şöyle anlatmıştır:

"İmamın kainat içinde sevk ve idare/yönetme yetkisi vardır. Öyle ki, bu kainatın tüm zerrelere, kendisinin velayetine ve egemenliğine boyun eğmiş. Mezhebimizin inanç gereklerinden bir tanesi de, imamlarımızın, kendisine ne yakınlaştırmış bir meleğin, ne de gönderilmiş bir Nebinin ulaşabildiği bir makama ulaşmış olmalarıdır."

Yani inanıyorlar ki, bu imamlar Allah'ın kendilerine verdiği bu yetki/güç ile Allah'tan bağımsız olarak yani O'nun iznine gerek olmadan bizatihi/kendi başlarına kainat içerisinde dilediklerini istediklerini yapabiliyorlar. Bu, -dilleriyle demeseler bile- onları açıkça rab/ilah görmek demektir.

Böylesi apaçık bir şirkte cehalet, tevil ve taklid kesinlikle tekfire engel olmayıp bu şirkte sahip olan her bir kimse istisnasız müşriktir. Bu kimseye müslüman diyen kâfir olur.

5) Sahabenin genelini tekfir etmek, -çok azı müstesna- Nebi (*aleyhisselam*)'ın vefatından sonra sahabenin hepsinin "mürted kâfir" olduklarını iddia etmek

veyahut sahabenin genelinin “fasık” olduklarına inanmak.

İbn Teymiyye diyor ki: *“Böyle söyleyen birinin kâfir olduğunda hiçbir şüphe yoktur ve hatta bu kimsenin küfründe şüphe eden (tekfir etmeyen) de kâfirdir.”*

Yani kim bu söylemin hakikatini, ne anlama geldiğini, nereye vardığını bilerek (yani sahabenin naklettiği İslam dinini itibarsızlaştırıp/güvensiz hale getirip yıkmak, şeriat hükümlerini inkar etmek) buna inanırsa -ki en azından Rafizilerin liderleri ve ayetullahları böyledir- bu kimse kâfirdir. Bu kimseyi tekfir etmeyenler de kâfirdirler.

(İbn Teymiyye’ye nisbet ettiğimiz bu ve önceki diğer tekfirler Onun “es-Sârimu’l-Meslûl” isimli eserinde geçmektedir.)

Aşırıları bütün bunları okuyunca “bu dediklerine göre Taliban’ın kâfir olması lazım” diyeceklerdir.

Buna karşılık deriz ki:

1) Taliban’ın Rafizi liderleri ve ayetullahları tekfir etmediğini gösteren kesin ve açık bir delil yok. Dolayısıyla esasen bu şüpheye CEVAB vermeye gerek yoktur.

2) Bunları tekfir etmediklerini kabul etsek bile, Taliban’ın meseleye mutlaka şöyle baktığına yorarız:

Taliban’a göre de Rafizilerin bu saydığımız inanç ve söylemleri hiç şüphesiz dinden çıkartıcı açık küfürlerdir ve kim bunlardan birini kabul ederse onlara göre de kâfir olur.

Ancak Taliban, verdiğimiz 5 örnekten ilk 3’ü (Kur’ân’ın tahrif edildiği eksik olduğu, Aişe annemize zina iftirası, peygamberin aslında Ali *radiyallahu anh* olduğu inancı) hakkında şöyle diyecektir:

“Rafizi liderleri ve ayetullahlarının bu küfürleri kabul ettikleri bizim katımızda sabit değil, bunu kesin bilmiyoruz, elimizde bunları kabul ettiklerine dair onlardan sadır olmuş açık bir kanıt yok. Evet Rafizilerin bazı kaynak kitaplarında onların bu küfürleri geçer ama bu, zorunlu olarak günümüzdeki Rafizilerin de bunları kabul ediyor olduklarını gerektirmez, bunlar sadece Rafizilikte birer görüştür. Nitekim kendilerine sorulduğunda böyle düşünmediklerini söylüyorlar.”

Mesela Rafizilerin lider ve yöneticilerini tekfir etmeyen müslüman gören Alparslan Kuytul, bu 3 görüşü böyle değerlendirmiştir:

(Kur'ân'ın eksik olduğu ve Ali *radiyallahu anh*'ın peygamber olduğu inancı hakkında) :

<https://www.youtube.com/watch?v=JdsQ5Ee7Gmo&list=TLPQMDcwNjIwMjQZfeKzp0Zidg&index=4> (7.20'den 9.15'e kadar)

(Aişe annemize zina iftirası hakkında) :

https://furkantv.org/hz-aise-annemize-zina-iftirasi-atan-siiler-kâfir-olur-mu-sahabelerden-_0b550d878 (Baştan 1.10'a kadar)

Şayet denirse ki: “Rafizilerin çok bilinen esaslarından/dinlerinin asıllarından biri de “takiyye” yapmalarıdır. Yani içlerinde gizlediklerinin aksini göstermeleri, dilleriyle kalplerinde olmayanı söylemeleridir. İki yüzlü münafıklık yaparak müslümanları kandırıyorlar. Dolayısıyla onlar bu küfürleri aslında kabul ediyorlar ama açıktan söylemiyorlar, görüşlerini gizliyor, yalan söylüyorlar. Taliban bunların takiyye yaptıklarını biliyor.”

Buna karşı şöyle denilebilir: Biz zahire göre hükmederiz, işin hakikatini Allah bilir. Nasıl ki Nebi (*aleyhisselam*) Medine’de münafıklara müslüman muamelesi yaptı, biz de bunlara, küfürlerinden birini açığa vurana kadar münafık muamelesi yaparız. Nitekim İbn Teymiyye şöyle demiştir:

فَمَا أَكْثَرَ مَا يُوجَدُ فِي الرَّافِضَةِ وَالْجَهْمِيَّةِ وَنَحْوِهِمْ زَنَادِقَةٌ مُنَافِقُونَ؛ بَلْ أَصْلُ هَذِهِ الْبِدْعِ هُوَ مِنَ
الْمُنَافِقِينَ الزَّنَادِقَةِ مِمَّنْ يَكُونُ أَصْلُ زَنْدَقَتِهِ عَنِ الصَّابِئِينَ وَالْمُشْرِكِينَ؛ فَهَؤُلَاءِ كُفَّارٌ فِي الْبَاطِنِ وَمَنْ
عُلِمَ حَالُهُ فَهُوَ كَافِرٌ فِي الظَّاهِرِ أَيْضًا

“Rafiziler, Cehmiyye ve benzerleri içerisinde bulunan zındık münafıklar ne kadar da çoktur! Hatta bu bid’atların aslı zındık münafıklardan gelir ki, bunların zındıklığının aslı ise sâbiîler ve müşriklerden gelir. Bu kimseler batında kâfirdirler. Bunlardan durumu bilinen kimse zahirde de kâfirdir.”

Bu sözlerden anlaşılan şudur ki; bunlardan küfrünü açığa çıkarmayanlara zahirde müslüman muamelesi yapılır. Tıpkı münafıkların durumu gibi.

Eğer denirse ki: “Rafizilerin son olarak zikrettiğin 2 inancı ise gizlemedikleri açık bir şekilde kabul ettikleri inançlardır. Taliban bunu bile bunları tekfir etmiyor.”

Deriz ki: Bu ikisinden her birini ayrı olarak ele alalım:

a) Çok azı hariç sahabenin hepsi için; mürted kâfir oldular ya da fasık oldular söylemi/inancı.

Şayet Taliban, Rafizi liderleri ve ayetullahlarını bu söylemlerinden ötürü tekfir etmiyorsa, en azından bu söylemi dinden çıkartan bir küfür görüyordur, ama bunların tekfir edilmesi için kendilerine hüccet ikame edilmesini; şüphelerinin ve tevillerinin giderilmesini, haklarında tekfirin engellerinin ortadan kalkmasını şart koşuyordur. Nitekim İbn Âbidîn (*rahimehullah*) sahabenin geneli hakkında bile olsa eğer bir teville/ictihad şüphesine istinat ediyorsa bunun tekfiri gerektirmeyeceğini söyler. Onun bu husustaki dayanağı Haricilerdir. Nitekim onlar, sahabe hakkındaki bütün itham ve ta'nlarına rağmen fukaha ve muhaddislerin cumhuru tarafından -fasit de olsa bir teville istinat ettikleri gerekçesiyle- tekfir edilmeyip bâğî hükmünde kabul edilmişlerdir. (Tenbîhu'l-Vulât, 1/360)

Binaen aleyh en fazla şunu diyebiliriz: Taliban'ın, bu söylemleri sebebiyle Rafizi liderleri ve ayetullahlarını hüccet ikamesinden önce tekfir etmemesi küfürdür. Ama bu, kesinlikle onları hemen kâfir yapmaz, bunu hiçbir alim söylemez. Taliban bu görüşünden dolayı ancak, kendilerine mesele açıklandıktan bütün şüpheleri ve tevilleri giderildikten sonra meseleyi anlayıp da hala inat/ısrar edip tekfir etmedikleri zaman -İbn Teymiyye'nin dediği gibi- tekfir edilebilirler.

b) Ehl-i beyt imamlarının Allah'ın kendilerine verdiği yetki ile Allah'tan bağımsız olarak, yani O'nun iznine gerek olmadan bizatihi/kendi başlarına kainat içerisinde dilediklerini yapabildikleri, istedikleri gibi işleri idare edebildikleri inancı.

Şayet Taliban, Rafizi liderleri ve ayetullahlarını bu inançlarından ötürü tekfir etmiyorsa burada iki ihtimal vardır:

1) Ya onların tam olarak böyle inanmadıklarını, tıpkı tarikat ehli sofiler gibi inandıklarını biliyorlar/söylüyorlardır. Yani imamlar, Allah'tan bağımsız olarak hiçbir şey yapamazlar, ancak Allah'ın izin vermesi, dilemesi ve fiili yaratması ile yapabilirler, ancak Allah'ın tam hakimiyeti altında tasarrufta bulunabilirler. Bu olmadan herhangi bir şey yapmaları mümkün değildir.

Diyobend alimlerine göre (ki Taliban Diyobendî'dir) bu şekilde inanarak ölümlerden yardım istemek haramdır, şirk değildir. Bu genel olarak Eş'ari ve Maturidi kelim ehlinin görüşüdür.

2) Ya da bu Rafizilerin böyle inandıklarını biliyorlar, ancak şöyle diyorlardır: "Bu inanç şirktir. Ancak bunlara müşrik diyebilmemiz için evvela hüccet ikame

edilmesi gerekir.”

Eğer Taliban böyle düşünüyorsa -yukarıda dediğimiz gibi- ancak mesele kendilerine beyan edildikten sonra tekfir edilebilirler.

Rafizilerin bu saydığımız 5 inancının dışında kabul ettikleri bilinen meşhur başka küfürleri de vardır. Ancak bu küfürlerinden dolayı Rafizilerin muayyen olarak tekfir edilmesi meselesi, eskiden beri alimlerin ihtilaf ettikleri bir konudur. İbn Teymiyye (*rahimehullah*), tekfirin şartları oluşup manileri kalkmadan bu küfürlerinden dolayı onların muayyen olarak tekfir edilmeyecekleri, müslüman olarak kaldıkları görüşünde olan alimlerdenidir. Onun ilgili sözleri için şu yazıdaki “c)” maddesine bakın:

<https://ilimvecihat.com/fetva/1753/tekfirde-ileri-gidenlere-2.html>

8) “Taliban Maturidi olduğu için Allah’ın isim ve sıfatları konusunda küfre girmiş kâfir olmuşlardır. Allah’ın zatıyla arşının üzerinde olduğunu kabul etmeyenler kâfirdiler.”

CEVAB

<https://www.youtube.com/watch?v=TxSA5eBuovE> (6.49’dan 8.45’e kadar)

<https://www.youtube.com/watch?v=IQR7s-bBj4M> (36.38’den 40.58’e kadar)

Ve’l-hamdu lillâhi Rabbi’l-âlemîn.